

Tale til samråd d. 16. december 2009 vedrørende samrådsspørgsmål F og G om fattigdom og julehjælp

Det talte ord gælder:

Jeg besvarer de to spørgsmål samlet.

Alle i dette lokale er vist enige om, at det er rigtigt, rigtigt trist, når en familie har mere end svært ved at få enderne til at mødes, og det blandt andet betyder, at forældre ikke kan holde den jul for deres børn, som de gerne vil.

Der er ingen tvivl om, at den frivillige sociale sektor i Danmark yder en uvurderlig indsats overfor de danskere, der befinder sig i en vanskelig situation. Det er foreningernes uddeling af julehjælp et godt eksempel på.

Jeg tror på, at det gør en positiv forskel for familierne, at det er de frivillige foreninger og ikke det offentlige, der er afsender af julehjælpen. For de frivillige foreninger adskiller sig jo netop fra det offentlige ved, at de ikke har en myndighedsrolle i forhold til familierne.

De frivillige organisationers rolle er én ting. Noget andet er statens og kommunernes rolle. Det er min og regeringens klare opfattelse og mål, at vi som samfund skal gøre alt for at bekæmpe, at borgere af forskellige årsager ender i en socialt udsat situation.

Vi arbejder utrætteligt for at hjælpe udsatte familier med at få løst deres grundlæggende problemer.

Men i modsætning til oppositionen er det vores opfattelse, at dette gøres bedst ved at løse de problematikker, som fører til, at –familierne havner i en vanskelig situation. Og altså ikke – som oppositionen ønsker - ved at give alle en julehjælpsgaranti.

En julehjælpsgaranti lyder naturligvis sympatisk, men hvor går grænsen for statens rolle i forhold til borgerne? Hvad med en sommerferiegaranti, skal vi også have sådan en? Og hvad med dem, som ikke holder jul? Hvad skal de så have? Det er et skråplan, og det risikerer at blive skruen uden ende. Det er ingen tjent med.

Vi skal hjælpe folk – ikke bare ved højtiderne – alle årets dage. Og hjælpen skal være langsigtet.

Men vi skal ikke fratage folk ansvaret for deres egen situation. Mennesker, der befinder sig i en vanskelig situation økonomisk, personligt eller socialt har ressourcer. Ressourcer, som vi skal hjælpe dem til at bringe i spil.

Den bedste og mest langsigtede måde at gøre det på er altså ikke bare at give dem et engangsbeløb. Det er i stedet at give dem hjælp til at løse de problemer, der fører til den dårlige økonomi og på den måde forbedre deres muligheder og livsvilkår.

Jeg anerkender uden tøven, at der er familier, som har mere end svært ved at få enderne til at nå sammen. Når Oliver ikke har penge til en gave til 30 kr., når han er inviteret til fødselsdag i klassen, så er jeg helt enig i, at det er et problem. Her skal samfundet hjælpe. Vi skal ikke give Olivers mor de 30 kroner. Det kan være, at Olivers mor har en gæld, der er vokset op over ørerne på familien, så deres disponible indkomst er minimal. Her handler det om at få saneret familiens økonomi. Det kan også være, at Olivers mor har personlige eller sociale problemer, så hun har svært ved samtidig at skulle forholde sig til et husholdningsbudget. I sådan en situation skal vi selvfølgelig tage hånd om hendes problemer.

Det er vigtigt, at vi sørger for, at der er den nødvendige støtte og hjælp at hente. Det kan være i form af støtte til udsættelsestruede familier, støtte til at komme ud af et misbrug, støtte til børn i udsatte familier osv. Noget som regeringen allerede i dag har - og vedbliver med at have - fokus på.

Når nu vi er ved de målrettede indsatser, vil jeg da godt fremhæve, at serviceloven giver kommunerne mulighed for - og ikke mindst pligt til - at iværksætte støtte til børn, som vokser op under vilkår, hvor der ikke tages hånd om deres behov, eller som på anden vis har brug for særlig støtte. Dette gælder uanset forældrenes økonomiske situation.

Lad mig også nævne nogle af de initiativer, som regeringen allerede har iværksat, og som alle sammen har til formål at forbedre livsvilkårene for udsatte familier: Det drejer sig fx om to omfattende *psykiatrafalter*, et *sundt frokostmåltid til alle børn i dagtilbud*, *Barnets Reform*, flere *initiativer for at forhindre udsættelse af lejere*, *fritidspas* og *Ny chance til alle*.

Der er også afsat midler til at støtte de frivillige organisationer, der yder julehjælp, i deres arbejde – helt konkret 2,0 mio. kr. årligt i perioden 2008 – 2011. De kan fx få støtte til aktiviteter med økonomisk rådgivning, personlig udvikling og netværksdannelse for de familier, der søger om julehjælp eller deltager i julearrangementer.

Som I ved, blev alle pengene ikke uddelt i første runde. Jeg har derfor skrevet til de 13 organisationer, som allerede har fået del i midlerne. Jeg har opfordret organisationerne til at søge de resterende midler til projekter inden for puljens formål.

Vi har også i forbindelse med satspuljeaftalen for 2008 afsat 16 mio. kr. over 4 år til etablering af gældsrådgivninger, hvor socialt udsatte borgere med gæld kan få gratis gældsrådgivning.

For mig er det helt afgørende, at vi på den måde går bag om problemet og får taget hånd om de omstændigheder, der gør, at familier ser sig nødsaget til at søge om julehjælp. For julehjælpen løser jo ikke i sig selv problemerne. Familierne har de samme problemer også når hverdagen melder sig efter jul.

Men meldingerne fra de frivillige sociale organisationer om en stigende efterspørgsel efter julehjælp understreger behovet for, at vi fortsætter og fastholder vores indsats mod de bagvedliggende problemer.